

Zenei jegyzetek

A MAGYAR KAMARAZENEKAR, kiscelli estjein — hét-főn és kedden — hangulatos és a helyszínhez illő éji zenék szólaltak meg ragyogó előadásban. Purcell *Tündérkirálynő-szvitje* ugyancsak áttételesen értelmezhető éji zenének, mivel a *Szentivánéji álom* kísé-
rózenéjének készült; a mai hallgató e régi táncok áttetsző szépségű füzéret méltányolhatja *Tátrai Vilmos* kitűnő együttesének válogatásában. Ezt a lebegő könnyedséget, amely valóban álomszerű mivoltában interpretálta Purcell muzsikáit a — műfaját tekintve — egyébként méltóságteljesen súlyos — záró Chaconne is megőrizte.

Mozart *Kis éji zenéje* régtől fogva a zeneszerző legszele-
sebb körben ismert, legnépszerűbb műve, amelyet a közke-
zen forgó számos átirat — kö-
zötté jazzegyüttesre is! — bi-
zonyít. A *Magyar Kamaraze-
nekar* előadásának jelentős ér-
téke volt a formálás klasszikus tisztasága, a mozarti dallam rajzának finom vonala és a helyenként elsötétedő, tragi-
kus hangú részletek dramatur-
giájának biztos kezű vonalvezetése.

Az árnyalt kamarazene-kari hangzás és nemes ízlés jelle-
mezte Csajkovszkij *Vonóssze-
renádjának* előadását is. Ezt a művet nem kevesebb „arran-
gement” és népszerű feldolgo-
zás lopta be milliók szívébe,
mint Mozartét, ám itt jóval nagyobb volt a szalonzenei ér-
zelmesség lehetősége, amit az átiratok nemhogy elkerülni igyekez-
nének, de még ki is használnak a „biztos” hatás kedvéért. Mondani sem kell, hogy Tátraiék ezúttal is a mű elsődleges zenei értékeit emel-
ték ki — főként a kontrapunk-
tikus szerkesztést, amelynek mesterien kidolgozott szövetét oly gyakran elfedik előlünk Csajkovszkij behízsgálóan szép dallamai.

PERÉNYI MIKLÓS ÉS SZÜCS LÓRÁNT szonátaestje a Zenélő Udvarban olyan esemé-
nye volt zenei életünknek, amely a — kétségtelenül szép számú közönség valóban hálás tapsainál is — nagyobb nyil-
vánosság figyelmét érdemli meg. Örömet szerzett, hogy a Rádió mikrofonjai rögzítésre készen vonultak fel a cseppnyi pódiumon: így talán több ma-
rad meg ebből a hangverseny-
ből, mint egy szép emlék.

Figyelemre méltó volt már maga a műsor, amely csupa francia szonátából állott és Saint-Saens-től Poulenc-ig (ha-
bár nem szigorú történeti sor-
rendben) egy emberöltő gyorsan változó stílusainak sereg-
szemléjét nyújtotta. Őszintén be kell vallanom, hogy Debussy szonátája volt az egyet-
len, amelyet ismertem: Fauré, Poulenc és Saint-Saens gordonkaszonátáját most hallot-
tam először és azt hiszem, a hallgatóság nagy része így volt. Talán ha nem büvöl el annyira Perényi Miklós gordonkázása, nem támad fel bennem vádlóan és lelkiismeret-
furdalóan az a belátás, hogy elhanyagoljuk a gordonkát. Alig rendezünk gordonkaesté-
ket, azért nem ismerjük irodal-
mát és azért törődünk viszony-
lag keveset gordonkaművé-
szeinkkel, akik — erre Perényi egymaga ékes példa — világ-
viszonylatban éppoly szenzá-
ciósak lehetnének, mint nagy-
szerű zongoristáink. Kétségtel-
lenül elismertük annak idején, hogy Perényi Miklós csoda-
gyermek, később elégedetten bólintva tudomásul vettük, hogy megnőtt és felnőtt, és ve-
le együtt érett meg művészete is. De egyébként ritkán hallani róla. Igaz, nincsenek „zeni-
allűrjei”, csendes és zárkózott fiatalember, nem szokott „nyil-
latkozni” és ki tudja, talán máshoz nem is ért, csak a gordonkázáshoz! De ahhoz aztán nagyon ért. Olyan hangzást produkál hangszerén, amely hallószerveink idegeivel a leg-
tökéletesebb módon harmoni-
zál. Ez pedig nem mindenna-
pos jelenség. A zene ugyanis nem teljességgel velünk született valami és már a pusztán — zenei — hang befogadásához évezredek kultúra fegyelme szükséges. Gondoljunk a termé-
szeti lényekre, bizonyos ze-
nei impulzusok fizikai fájdal-
mat okoznak nekik. És a pó-
lyásgermeknek elviselhetet-
len kín a legművészibb hege-
dűjáték is, ugyanígy az ébe-
tebb idegzetű állat keservesen meg-
szenved a bizonyos hangok

hallását. De még a magas fo-
kon iskolázott ének is olykor az értelem különös kontrollja közvetítésével válhat csak a fülnek kellemessé. Nos, Perényi gordonkahangja minden-
fajta intellektuális közvetítés nélkül is simogatóan, szinte gyógyítóan kellemes: gyönyörű. Muzsikálása ehhez méltón nemes, elmélyült, nagyon ér-
telmes, nagyon szuggesztív, őszinte és közvetlen. Az a mód, ahogyan a műveket meg-
közelíti, elsajátítja és köz-
kinccsé teszi, ellenállhatatlanul vonzó, mert természetes és meggyőző. Nagy művész nőtt fel közöttünk az elmúlt években. Nagy művész él itt közöttünk.

Szücs Lóránt ezúttal ismét nagyszerű volt, méltó partnere a gordonkásnak, aki nemcsak Debussy intelmét szívlelte meg (a gordonkaszonátához írt elő-
adási utasításában a zeneszerző figyelmeztette a zongoristát, hogy ne harcoljon a gordonkával, hanem kísérje!), hanem könnyedén azonosult Fauré — kissé másodlagos ihletű — világával, Poulenc fanyar, helyenként Prokofjev-re emlé-
keztető hangját éppúgy elta-
lálta, mint Saint-Saens széles pátoszú későromantikus mű-
vének hatásos effektusait.

Pándi Marianne

SAJTÓFIGYELŐ

MAGYAR HÍRLAP

BUDAPEST, IX., ÜLLŐI ÚT 51
Telefon: 138-068, 337-748, 340-726

1911 JUL - 6

Magyar Nemzet